

NĂVALA TROLILOR

Citesc, probabil ca orice om interesat de creația epigramatică, diferite reviste care promovează, spre cinstea lor, această mică bijuterie literară, de multe ori ignorată, dar de cele mai multe ori hulită, deoarece fiind o creație preponderent satirică devine destul de repede în ochii celor care au deseori misiunea de a o încrimina, calul de bătaie al elitiștilor. Numai că uneori sunt nevoit să le dau dreptate celor care la citirea unei epigrame par ca și cum ar fi înghițit un arici. Spun asta cu un mare regret fiindcă, deși au fost publicate o mulțime de studii critice cu privire la modul extrem de riguros în care trebuie privită creația epigramatică, dar și tot felul de îndreptare și analize referitoare la prozodie, rimă sau structură conceptuală, sunt reviste care, nu știu din ce cauze, cel mai probabil necunoaștere, promovează așa numite epigrame sau mai nou, catrene epigramatice care nu au nici o noimă, dar care încalcă, așa spune nonșalant, dacă ar fi elegante însă nu este cazul, orice normă structurală ca să nu mai vorbesc de conținut care, în cel mai bun caz este de o simplitate dezarmantă. Este desigur dreptul oricui să scrie așa cum dorește, știe sau gândește, însă orice publicație are, printre altele, datoria să fie foarte exigentă la adresa celor care apar în paginile ei. Cum nu se întâmplă așa ceva pot crede că respectivele publicații nu au oameni care să știe ce este și cum trebuie să arate epigrama (scuzabil și așa ceva!) însă acest fapt duce la scăderea prestigiului literar al respectivelor publicații.

Cu totul singular în peisajul destul de bogat al publicațiilor autohtone, indiferent de formă, o revistă a îndrăznit să aibă o atitudine critică, ce-i drept foarte elegantă și colegială, dar ironică, la adresa unor creatori de o prolificitate uimitoare deși cred că termenul cel mai potrivit ar fi iresponsabilă. Destul de repede un reprezentant de frunte al plutonului de catreniști fără limite a adresat un protest respectivei reviste acuzând-o de preluare a materialelor fără acordul celor publicați, dar mai ales de combaterea fără discernământ a unor creatori care-și riscă viețile atacând în versuri acide marile nedreptăți sociale ale vremurilor noastre, prin urmare de colaboraționism cu puterea despotică indiferent cum s-ar

numi aceasta. Respectivul domn amenința subtil cu o „dare în tribunal” pe motiv de încălcare a drepturilor de patrimoniu fără a lua în seamă faptul că tot ceea ce se publică, inclusiv pe rețele, devine un bun al cititorilor și iese din sfera de „proprietate” a creatorului, desigur cu obligația de a fi păstrat numele acestuia, adică să nu ne însușim o creație care nu este a noastră. Cât despre curajul și sacrificiul de sine al bravilor autori despre care vorbim chiar atunci când temele virulenței lor au depășit criticile la adresa unor fotbaliști sau ciubucari, trebuie să amintim faptul că de-a lungul timpurilor, de la Marțial încoace, toți epigamiștii și umoriștii chiar asta au făcut! Au atacat relele societății fără să se considere eroi, însă s-au străduit să o facă respectând poezia în sine indiferent de forma sub care au prezentat-o, lucru pe care ar trebui să-l vadă și actualii revoltați cu voie de la stăpânire.

Abordez acest subiect incomod deoarece exact acești neaveniți pe tărâmul creației satirice sunt cei care prin aparițiile lor dau prilej tuturor răuvoitorilor să arate că epigrama sau catrenul epigramatic este, cu exemple concrete, o ofensă adusă creației literare în general. Dar nu asta este singura mea nedumerire. Mă întreb unde sunt criticii noștri cei care de regulă fac un tărăboi de nedescris dacă apare o eroare prozodică de tipul un vers iambic și unul trohaic sau chiar atunci când cred ei că un cuvânt dintr-un catren nu ar fi cel mai potrivit fiindcă au găsit ei altul. Desigur nu mă refer la cei care din dorința de a fi invitați la un festival sau pentru a fi lăudați s-au transformat în moluște lipsite de coloană vertebrală chiar dacă sunt buni versificatori sau, uneori, considerați chiar modele de urmat. Nu! Mi-aș dori să-i văd în acțiune pe guralivii care critică înveșunat tot ce le pică sub ochi și s-ar părea că nu citesc sau nici nu au auzit măcar de puzdeia de troli care s-au insinuat în spațiul creației epigramatice.

Quo vadis?

Mihai Batog-Bujeniță